

РЕШЕНИЕ

№ 37567

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **4310** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63 от Закона за културното наследство (ЗКН).

Образувано е по жалба от „Бултравел Лизинг Ко“ ООД с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], представлявано от управителя В. В., срещу заповед № РД9Д-1 от 11.03.2024 г. на заместник-министъра на културата, с която на основание чл.58, ал.1 от ЗКН е деклариран обект „Софийска кланица – Месокомбинат „Р.“, сгради с идентификатори 68134.509.7189.40, 68134.509.7189.26 и 68134.509.7189.42, намиращи се поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.509.7189 по КККР на [населено място], Столична община (СО), [улица], с класификация на единична архитектурно-строителна и историческа недвижима културна ценност от Ново време, с категория „национално значение“, определен е режими за опазване на единичната недвижима културната ценност с териториален обхват и граници и са дадени предписания за опазването ѝ.

С жалбата се твърди, че оспорената заповед е нищожна като издадена при липса на предоставени правомощия за това, при неспазване на изискването за форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с неговата цел. В нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК оспореният акт не съдържал мотиви, като с това от една страна не било спазено изискването за форма, а от друга било допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Като друго нарушение на процесуалните правила се сочи неуведомяване на жалбоподателя за започване на производството, с което било нарушено правата му на защита. Освен това констатациите в изготвената предварителна оценка за обекта не били основани на извършен оглед

на място, а състоянието на сградите предполагало същите да бъдат съборени, като застрашаващи живота и здравето на хората. Нарушени били и разпоредбите на чл.34, чл.35 и чл.36 от АПК като не била изследвана собствеността и в достатъчна степен сградите, за да се обоснове извод, че същите представляват или имат признаци на недвижима културна ценност (НКЦ). Допуснато било и нарушение на процедурата, установена с Наредба № 3 от 10.07.2019 г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в Националния регистър на недвижимите културни ценности (Наредба № 3). Иска се обжалваната заповед да бъде обявена за нищожна, алтернативно – отменена като незаконосъобразна. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – заместник-министърът на културата в представен по делото писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез упълномощения процесуален представител юрк. Л. оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

От данните по делото се установява следното:

Видно от представените по делото скица на ПИ № 15-158571/ 15.02.2022 г. и скица на ПИ № 15-587829/31.05.2022 г. жалбоподателят „Бултравел Лизинг Ко“ ООД се легитимира като собственик на ПИ с идентификатор 68134.509.7189 по КККР на [населено място], СО, [улица]. В имота се намират сгради с идентификатори 68134.509.7189.26, 68134.509.7189.28, 68134.509.7189.29, 68134.509.7189.30, 68134.509.7189.31, 68134.509.7189.32, 68134.509.7189.33, 68134.509.7189.40, 68134.509.7189.42, 68134.509.7189.43, 68134.509.7189.44 и 68134.509.7189.45.

Административното производство е започнало по предложение на директора на Националния институт за недвижимо културно наследство (НИНКН) с вх. № 33-00-978/30.11.2022 г. за деклариране по реда на чл.58, ал.1 от ЗКН на обект „Софийска кланица – Месокомбинат „Р.“, а именно на сгради с идентификатори 68134.509.7189.40, 68134.509.7189.26 и 68134.509.7189.42, намиращи се в поземлен имот с идентификатор 68134.509.7189 по КККР на [населено място], [улица] като единична архитектурно-строителна и историческа недвижима културна ценност от ново време, с категория „национално значение“ (т.11 от предложението). Към предложението е приложен Ф. обр. № 1, изискуем по силата на чл.28 от Наредба № 3 и съдържащ стойностните характеристики на обекта.

Съгласно данните от Националния публичен регистър на недвижимите културни ценности част от обекта е разположен в охранителната зона на Групова недвижима културна ценност „Софийски централни гробища“ – Национален мемориален комплект, деклариран със Заповед № РД09-486/27.09.2005 г. на министъра на културата.

Във връзка със започналото проучване на обекта с писмо с изх. № 0800-4808/07.07.2021 г. на НИНК от район „Средец“ на СО е изискано предоставянето на данни за собственици, ползватели и други заинтересовани лица.

За започналото по предложението на директора на НИНКН административно производство, на собствениците на обекта, в това число и на „Бултравел Лизинг Ко“ ООД е изпратено уведомление по чл.26, ал.1 от АПК с изх. № 33-00-978/12.12.2022 г., в което е посочено, че на основание чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК в 7-дневен срок собствениците на обекта могат да се запознаят с документите

по преписката и да изразят становище, включително да направят писмени искания и възражения. Предложението на директора на НИНКН е разгледано на заседание на Специализирания експертен съвет за опазване на недвижимите културни ценности (СЕСОНККЦ), назначен със заповед № РД09-875/26.08.2022 г. на министъра на културата по силата на чл.14, ал.2 от ЗКН.

Пак в изпълнение на предвиденото в изречение последно на посочения законов текст заседанието на СЕСОНККЦ е излъчено на живо в „ YouTube“ канала на Министерството на културата.

За проведеното заседание на СЕСОНККЦ е съставен протокол № 101 от 19.12.2022 г. и 20.12.2022 г., който е одобрен от министъра на културата. Членовете на Експертния съвет са взели единодушно решение да се издаде заповед за деклариране на обект „Софийска кланица – Месокомбинат „Р.“, сгради с идентификатори 68134.509.7189.40, 68134.509.7189.26 и 68134.509.7189.42, намиращи се поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.509.7189 по КККР на [населено място], Столична община (СО), [улица], с класификация на единична архитектурно-строителна недвижима културна ценност от Ново време, с категория „национално значение“.

След провеждане на заседанието от „Бултравел Лизинг Ко“ ООД са постъпили възражения с вх. № 33-00-978/22.12.2022 г. и с вх. № 33-00-978/06.01.2023 г.

С писмо с вх. № 33-00-887/05.06.2023 г. НИНКН е изпратил в Министерството на културата окончателни текстови и графични материали по реда на чл.29, ал.3 от Наредба № 3, отразяващи направените от СЕСОНККЦ по време на заседанието бележки.

На 11.03.2024 г. е изготвена докладна записка от директора на Дирекция „Културно наследство, музеи и изобразителни изкуства“ до заместник-министъра на културата заедно с проект на заповед за деклариране на обект „Софийска кланица – Месокомбинат „Р.“. С докладната записка са разгледани и подадените от жалбоподателя възражения с вх. № 33-00-978/22.12.2022 г. и с вх. № 33-00-978/06.01.2023 г.

Последвало е издаването на оспорената заповед № РД9Д-1 от 11.03.2024 г. на заместник-министъра на културата, с която на основание чл.58, ал.1 от ЗКН е деклариран обект „Софийска кланица – Месокомбинат „Р.“, сгради с идентификатори 68134.509.7189.40, 68134.509.7189.26 и 68134.509.7189.42, намиращи се поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.509.7189 по КККР на [населено място], Столична община (СО), [улица], с класификация на единична архитектурно-строителна и историческа недвижима културна ценност от Ново време, с категория „национално значение“, определен е режим за опазване на единичната недвижима културната ценност с териториален обхват и граници и са дадени предписания за опазването ѝ.

За изясняване на обстоятелствата по делото беше назначена и изслушана комплексна съдебна архитектурно-техническа и историческа експертиза, както и допълнителна такава, заключенията по които съдът като обективно изготвени и отговарящи на всички поставени въпроси, изцяло кредитира. Според заключението по основната експертиза, процесните сгради са част от производствен комплекс, който заемал целия квартал по плановете от 30-те години на миналия век. Съхранените сгради били в един архитектурен стил – конструктивизъм с елементи на национален романтизъм. Сградите били неподдържани, в лошо състояние и не съответствали на изискванията на чл.169, ал.1 и ал.3 от ЗУТ. Сградите с идентификатори 68134.509.7189.40 и 68134.509.7189.42 били неизползваеми и негодни за ползване. Те представлявали характерен пример за архитектурното и историческо развитие на обществото в периода на изграждането им, но не били единствените такива примери. На сграда с идентификатор 68134.509.7189.40 в голяма степен била съхранена стоманобетонната конструкция – колони, греди, покривни плочи, ограждащи и преградни зидове, частично стенни облицовки в интериора от гранит и мрамор и фасадните мазилки и орнаменти, по които имало подкожушвания и люпежи. Сграда с

идентификатор 68134.509.7189.42 била с частично разрушена южна фасада, липсвала покривна конструкция. Запазени били част от ограждащите зидове и стоманобетонни елементи – корниз, фасадни мазилки. Тази сграда обаче била изградена на по-късен етап и не представлявала единствен или най-характерен пример за архитектурното и историческото развитие на обществото в периода на изграждането ѝ и не можела да се определи като типичен архитектурен образец за времето си. Тя била с нетрадиционна, уникална планова схема и обемно-пространствено решение. В тази сграда липсвали елементи с висока архитектурно-естетическа стойност. Сграда с идентификатор 68134.509.7189.26 външно била в по-добро състояние, като част от дограмата била подменена. Същата била със запазени фасадни елементи – цокъл, корнизи, мазилкови елементи около арките и прозорците. Съобразявайки наличните данни за сградите (снимкови материали от различни периоди от време и схеми и подробни устройствени планове на територията), според вещите лица, можела да се извърши частична реставрация – на фасадите и на интериора, за които има данни, а именно – запазени мазилки, цокли, настилки, облицовки. Сградите били със смесена конструкция – стоманобетонна и тухлени зидове. Изградени били през 30-те години на 20-и век. Строителните техники и материали, които били използвани при изграждането на сградите се използвали и към настоящия момент. Възможно било компрометираните конструктивни елементи да бъдат възстановени. При наличието на градоустройствени, финансово-икономически и целесъобразни условия било възможно реставрирането на обектите в първоначалния им вид. С частично изменение на плана за застрояване за имота можело да се създадат условия за опазване и социализиране на обектите, както и подход за разкриване на техния потенциал като фактор за устойчиво развитие. За целта било необходимо създаване на условия, които да насърчат инвестиционни намерения с цел промяна на функцията и адаптиране на сградата към съвременен начин на ползване. Съществено условие да се реставрират обектите, според вещите лица, било да се създадат необходимите икономически предпоставки за осъществяване на скъпите ремонтно-реставрационни работи, да се предприемат необходимите градоустройствени процедури за промяна на предназначението на имота и определяне на петна за ново застрояване в свободната част на имота с параметри, които да оправдаят евентуалните вложени средства в реставрацията на съществуващите сгради.

Според допълнителната комплексна експертиза, със заповедта не е деклариран комплекс от сгради, което е разновидност на групова недвижима културна ценност, а сградите са разгледани като такива с общи архитектурни белези и част от производствен комплекс, разположени в част от имота, в който са построени първоначално и в контекста на градоустройствената им среда. В проучването подборно била разгледана сграда с идентификатор 68134.509.7198.40, а другите две сгради били описани със своята функция и фасадно оформление с посочване, че са представители на един архитектурен стил.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, в което допълнителната експертиза е приета вещите лица уточняват, че сграда с идентификатор 68134.509.7189.42 за първи път се появява в приложенията към фиша извадки от кадастрални планове, регулационни планове и карти от 1971 г. За тази сграда нямало подробни проучвания. Описана била с общо оформление като архитектурна визия с останалите сгради и затова била причислена към съответния период на строителство.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган. Разпоредбата на чл.58, ал.1 от ЗКН определя, че декларирането на обекти, които могат да бъдат определени като недвижими културни ценности се извършва със заповед на министъра на културата или оправомощен от него

заместник-министър. В конкретния случай оспорената заповед е издадена от заместник-министъра на културата Ч. Г. като правомощията по посочената по-горе разпоредба са му делегирани със заповед № РД09-940/06.11.2023 г. на министъра на културата. С т.І.1. от посочената заповед е предоставено правомощието на заместник-министъра да издава заповедите по чл.58, ал.1 от ЗКН, което обосновава извод, че процесният административен акт е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Оспорената заповед е издадена в изискуемата писмена форма, регламентирана в чл.59, ал.1 от АПК и съдържа посочените в ал.2 на същия законов текст задължителните реквизити. Противно на твърденията на жалбоподателя, съдът намира, че заповедта не страда от порока липса на мотиви. Действително такива в самата заповед не се съдържат, но съгласно трайно установената съдебна практика мотивите на акта могат да бъдат изложени и отделно от него, а когато той се основава на предхождащо решение на помощен орган, както е в настоящия случай, и административният орган е възприел неговите мотиви, то достатъчно е изричното позоваване на това решение - в този смисъл тълк.р. № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. В настоящия случай мотивите за издаване на оспорената заповед се съдържат, както в предложението на директора на НИКН, така и в приложените към него документи и материали, а също и в изготвената докладна записка на директора на ресорната дирекция, всички те представляващи част от административната преписка.

По отношение на възраженията за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила съдът намира следното:

Неоснователно е твърдението в жалбата, че дружеството не е било уведомено за започналото административно производство. В административната преписка се съдържат данни, че дружеството е уведомено за започване на административното производство по издаване на административен акт по чл.58, ал.1 от ЗКН. Действително не става ясно кога това уведомление е получено, но след като от „Бултравел Лизинг Ко“ ООД са изпратени две възражения не може да се възприеме тезата, че е било нарушено правото му на защита. Тук е мястото да се отбележи, че посочените възражения са били подробно обсъдени в представената по делото и представляваща част от административната процедура по издаване на оспорената заповед докладна записка на директора на Дирекция „Културно наследство, музеи и изобразителни изкуства“. Всъщност, оспорващият твърди, че уведомлението по чл.26, ал.1 от АПК не е изпратено в 7-дневен срок преди провеждане на заседанието на СЕСОНККЦ, с оглед на което същият не можал да присъства на това заседание. Е. съвет е помощен орган, създаден по реда на чл.64, ал.2 от ЗКН, чиято цел е да подпомага министъра на културата по въпросите за опазване на културните ценности и решенията му не засягат правото на защита на жалбоподателя. Предвидените по закон функции на този орган не предполага участие на заинтересованите лица на неговите заседания, като това от своя страна не рефлектира върху правото им на участие в административното производство. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да изрази становище, включително да направи писмени искания и възражения, от която възможност същият се е възползвал.

Неоснователно е също възражението за липса на заключителна оценка. Процесната заповед е издадена за деклариране на недвижима културна ценност въз основа на предварителна оценка по смисъла на чл.58 и сл. от ЗКН, а не за предоставяне на окончателен статут въз основа на заключителна оценка по чл.64 и сл. от ЗКН. Декларирането и предоставянето на статут на НКЦ представляват различните етапи от процеса по защита на НКЦ, като декларирането е първият етап в процедурата и

се основава на предварителна оценка на съответния обект. Заключителната оценка се прави на вече декларираните обекти с оглед предоставянето на статут на НКЦ. В случая процесният обект е все още на етап деклариране и заключителна оценка за него не се изисква.

Въпреки неоснователността на разгледаните дотук възражения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съдът констатира, че при издаването на заповедта са допуснати други нарушения на процесуалните правила, довели до неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл.79, ал.1 от ЗКН, режимът за опазване на недвижимата културна ценност се определя с акта за нейното деклариране или за предоставяне на статут. Според ал.2, с режима за опазване на недвижимата културна ценност се посочват териториалният обхват и предписанията за опазване на недвижимата културна ценност и нейната среда. АLINEЯ 3 на същия законов текст сочи, че териториалният обхват се определя от границите и площта на недвижимата културна ценност и на охранителната ѝ зона. Охранителната зона се определя за осигуряване при необходимост от по-ефективна териториалноустройствена защита на недвижимата културна ценност и обхваща непосредствената територия около ценността, важни визуални перспективи и други територии или елементи с поддържащо значение за нейната културна и историческа значимост и за нейното опазване. Не се определя охранителна зона само в изключителни случаи, мотиви за което се посочват в предварителната оценка по чл.56, т.3 или в заключителната оценка по чл.61, ал.1. За опазването на единични недвижими културни ценности, разположени в териториалния обхват на групова недвижима културна ценност, не се определят охранителни зони, а се прилагат предписанията за опазване на груповата недвижима културна ценност.

Съгласно чл.12, ал.1, т.1 от Наредба № 3, териториалният обхват на НКЦ, определен от границите ѝ, съдържа: за единични НКЦ с изключение на археологическите: площта на НКЦ и на имота, в който тя е разположена, или площта на НКЦ и част от площта на имота, в който тя е разположена, когато само тази част е в историческа и/или в смислова връзка с НКЦ.

С процесната заповед като НКЦ са определени сгради с идентификатори 68134.509.7189.40, 68134.509.7189.26 и 68134.509.7189.42, а като режими на опазване са определени, както следва: граници на единичната НКЦ – по границите на ПИ с идентификатор 68134.509.7189, териториален обхват – имот с идентификатор 68134.509.7189. В обхвата на ПИ с идентификатор 68134.509.7189 се намират освен сградите – предмет на заповедта, още девет сгради. Последните очевидно не се включват в рамките на определяемите като НКЦ обекти. В проведеното по делото открито съдебно заседание, вещото лице заявява, че териториалният обхват в заповедта включва целия имот с идентификатор 68134.509.7189, като не е разяснено защо. Според заключението, имотът няма

историческа стойност, той е като функция на производството. Няма важни архитектурни настилки или някакви ценности. Не става ясно защо целият имот е засегнат. Не са отделени зони за опазване на сградите. Според експертите, трябва да се отделят граници в рамките на 3-5 м около сградите и по този начин да се реализира инвестиция, като било възможно обособяване на прилежащите части към сградите поотделно и осигуряване на достъп до улична регулация. Технически възможно било да се отделят парчета от имота, за да се опазят сградите. Според вещите лица, се касае до комплекс от сгради с общо архитектурно оформление и обща функция. Това е основното, заради което трите сгради били декларирани по този начин. За една от тях поотделно нямало обосновка, но всяка една от тях била засегната във Ф. № 1 като описание. Описването на общи характеристики за трите сгради прави невъзможна преценката дали всички те следва да бъдат включени в обхвата на заповедта, а оттам и дали законосъобразно са определени границите на обекта.

Освен това в заповедта не са изследвани в достатъчна степен самите сгради, както и тяхното състояние, не са посочени поотделно за всяка от тях характеристиките и особеностите, които ги отличават като НКЦ. В този смисъл е заключението по назначената по делото комплексна експертиза, в която е посочено, че сграда с идентификатор 68134.509.7189.42 не представлява единствен или най-характерен пример за архитектурното и историческото развитие на обществото в периода на изграждането ѝ и не може да се определи като типичен архитектурен образец за времето си. Според вещите лица, тази сграда е с нетрадиционна, уникална планова схема и обемно-пространствено решение. В нея липсвали елементи с висока архитектурно-естетическа стойност.

Периодът на проучване с Ф. 1 е от 1928 г. до 1932 г. В същото време, според изслушаната по делото комплексна експертиза сграда с идентификатор 68134.509.7189.42 не е детайлно проучвана и същата била включена в обхвата на НКЦ, поради визуалното си сходство с другите сгради, за които се твърди, че са изградени в процесния период (1928-1932 г.). В същото време тази сграда не е отбелязана на фиг. № 5 на стр.4 от Ф. № 1, което води до извод, че същата не е била изградена през посочения период. Според изготвилите експертната вещи лица, сграда с идентификатор 68134.509.7189.42 за първи път се появява в приложените към фиша извадки от кадастрални планове, регулационни планове и карти от 1971 г. Годината на построяване има значение за културната стойност по отношение на съответния архитектурен стил, за да се конкретизира в какъв времеви период е изградена сградата. Неуточняването на периода на построяването ѝ поставя под въпрос дали същата може да носи претендираната културна стойност.

Съгласно чл.5, ал.4 от Наредба № 3, дейностите по издирване и изучаване предоставят следните данни за изследвания обект: 1. наименование; 2. местоположение и териториален обхват; 3. собственици, концесионери и

ползватели; 4. исторически данни за създаването и развитието на обекта и неговата среда; 5. основни характеристики на обекта и неговата среда – устройствена и пространствена структура, принадлежност към определен исторически период, към определена научна и културна област; 6. актуално състояние и функции на обекта и неговата среда. В процесната заповед липсват данни за собствеността на сградите – обект на заповедта, с което е нарушено изискването на цитираната разпоредба. По отношение на сграда с идентификатор 68134.509.7189.26, за която дружеството-жалбоподател заявява, че не е негова собственост в т.5 от Ф. 1 е посочено единствено, че същата е частна собственост на физическо лице. В същото време заповедта е с адресат „Бултравел Лизинг Ко“ ООД, по отношение на който са дадени предписания за опазване на единичната недвижима културната ценност.

Изложеното дотук води до извод, че заповедта е издадена в нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК във връзка с приложимите разпоредби от Наредба № 3, а именно без административният орган да е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая. Заповедта е издадена без да са проучени сградите в имота като единични културни ценности, не са изследвани намесите в тях, архитектурната и историческа стойност на всяка една от тях поотделно и възможността за реставрацията им, като не са изследвани и останалите сгради намиращи се в ПИ с идентификатор 68134.509.7189, определен като териториален обхват на трите сгради – предмет на заповедта, без да са отделени зони за опазване на сградите с обособяване на прилежащите им части, като не става ясно и защо целият имот е засегнат.

Посочените по-горе нарушения на процесуалните правила са съществени, поради което неправилно е приложен и материалният закон, а издадената заповед е в несъответствие с неговата цел. Безспорно историческото минало е част от културното наследство на всяка държава. То трябва да бъде съхранено като една от първостепенните задачи е неговото издирване, класифициране и създаване на мерки, гарантиращи опазването му. Тези мерки обаче не могат да се прилагат в нарушение на законовите разпоредби, в т.ч. ограничаване правото на собственост и други вещни права върху обектите, декларирани като НКЦ.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следват да бъдат присъдени направените по делото разноските. Същите са своевременно поискани и са претендирани в размер на 9813,60 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса, 5400 лева за адвокатски хонорар, 2563,60 лева за възнаграждение на вещите лица и 1800 лева за възнаграждение на вещите лица за изготвената допълнителна експертиза. Представени са доказателства за реалното заплащане на сторените по делото разноски. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съдът като взе предвид фактическата и правна сложност на делото и обема на осъществена процесуална защита намира за неоснователно.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Бултравел Лизинг Ко“ ООД с ЕИК[ЕИК] заповед № РД9Д-1 от 11.03.2024 г. на заместник-министъра на културата.

ОСЪЖДА Министерството на културата да заплати на „Бултравел Лизинг Ко“ ООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 9813,60 лв. (девет хиляди осемстотин и тринадесет лева и шестдесет ст.) представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: